Θεοδόσιος μοναχός. Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 1303 χειρογράφῳ τῆς τῶν Παρισίων βιβλιοθήκης σώζεται τοῦ Θεοδοσίου τούτου πόνημα περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ Λατίνων.

Νῦν δὲ καταλέξωμεν τοὺς μετὰ τὸν ἄθεσμον ἐκεῖνον Φλωρεντινὸν σύλλογον τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπερασπίσαντας καὶ τὰς λατινικὰς καινοτομίας ἐλέγξαντας, ὧν τὴν πρώτην θέσιν κατέχει

Μάρκος ὁ Εὐγενικός, μητροπολίτης Ἐφέσου. Οὗτος ὁ γενναῖος τῆς ὀρθοδοξίας προασπιστὴς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ Γεωργίου Διακόνου καὶ Σακελλίου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ Μαρίας, θυγατρὸς Λουκᾶ τινος θεοφιλοῦς ἰατροῦ. διδάσκαλον δὲ μέχρι τῶν τῆς ῥητορικῆς μαθημάτων εἶχε τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, οὗ ἐστερήθη τὸ τρισκαιδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων. Ἤδη δὲ τῷ εἰκοστῷ πέμπτῳ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας πάντα τὰ προσόντα ἐλευθερίως τοῖς πτωχοῖς διανείμας, τὸν ὃν ἐπόθει χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ὑπελθών, ἐκάρη μοναχὸς Μάρκος ἀντὶ Μανουὴλ μετονομασθείς, εἶτα ἐγένετο καὶ διευθυντὴς τοῦ πατριαρχικοῦ φροντιστηρίου, ἐξ οὗ πλεῖστοι διδάσκαλοι ἐξῆλθον. Ἐχειροτονήθη δὲ ἀρχιερεὺς Ἐφέσου ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Ἰωάσαφ ἐν ἔτει 1437 καὶ ἠκολούθησε τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν Ἰταλίαν ὡς ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων ἐν τῇ συνόδῳ. Ὡς οὖν ἔφθασαν εἰς Ἰταλίαν βασιλεύς τε καὶ σύγκλητος, Πατριάρχης τε καὶ κλῆρος καὶ ἐγένετο ἡ σύνοδος, μόνος ὁ Μάρκος ἐκ πάντων ἐφάνη ἐν αὐτῇ μάχαιρα δίστομος κατὰ τῶν μοχθηρῶν ζιζανίων τῶν σπαρέντων ἐν τῷ ἀγρῷ τῶν ἱερῶν τῆς ἐκκλησίας δογμάτων. „Ὁ ἱερώτατος Ἐφέσου Μάρκος, φησὶν ὁ Σχολάριος ἔνθα ἀνωτέρω, τοῖς μὲν κακοῖς τῶν Γραφῶν συκοφάνταις χαίρειν εἰπών, τῷ καλῷ τῶν